

Full diocesà

24 de març del 2019

p5 – Celebrada la Jornada Diocesana de Catequesi

p6 – Sant Josep Oriol: el doctor «pa i aigua»

29 i 30 de
març
24 hores per
al Senyor

«Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob»

Diumenge III de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres."» Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

(3,1-8a.10.13-15)

Salm responsorial

El Senyor és compassiu i benigne.

(Salm 102)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els

acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

(10,1-6.10-12)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

(13,1-9)

«Déu li contesta:
"Jo sóc el qui sóc"»

Responsabilitat nostra i paciència de Déu

Jean Hakolimana, prev.

El problema del mal és el gran misteri de la vida: la seva raó de ser, el seu sentit i la seva finalitat. Pel que fa a la fe, planteja un agreujant afegit respecte a la seva compatibilitat o no amb un Déu tot Amor. En aquest evangeli, Jesús rebutja la creença tradicional que les desgràcies són un càstig de Déu. Desautoritza la idea d'un Déu «justicier» que va castigant els seus fills i filles repartint aquí o allà malalties, accidents o desgràcies com a resposta als seus pecats. A més, convida tothom a la responsabilitat pel camí de la conversió. De fet, no totes les desgràcies tenen una explicació misteriosa. El que sol passar és que fem a Déu fins i tot preguntes que convindria fer a l'home. Tal com deia Jim Rohn: «Has d'assumir la responsabilitat personal. No pots canviar les circumstàncies, les estacions o el vent, però pots canviar-te a tu mateix.» La vida sempre tindrà misteris sense resoldre, cosa que no ens esclou de la crida a la conversió.

El relat de Jesús és una paràbola oberta, explicada per a provocar la nostra reacció. Per què una figuera sense figues? Per què un cristianisme sense seguiment de Crist? Tot i això, Déu sorprèn per la seva paciència. Aquesta és la lliçó que dona el vinyater. Malgrat tants anys sense fruits, es proposa de fer tot el possible per salvar la figuera. Cavarà la terra al seu voltant perquè pugui comptar amb la humitat necessària, i li tirarà fems perquè s'alimenti. Sostinguda per l'amor, la confiança i la sol·licitud del seu cuidador, la figuera queda convidada a donar fruit. Sabrà respondre? La Quaresma és aquest temps en què Déu amb el seu amor ens empeny cap a la conversió.

La imatge

La urgència de la conversió penitencial, una crida constant que porta a tornar a Déu per tenir vida i escapar-se d'un mal fracàs, i no ser com una figuera improductiva. Comptem d'antuvi amb la misericòrdia divina, sempre a punt per a recomençar i oferir un nou espai. Cal tornar a la il·lusió primera, com la parella que vol retrobar l'amor primer. Des de Déu tenim assegurat l'acolliment.

Paràbola de la figuera (1791). Jan Luyken

Agenda

Lit. hores: Setmana III

25 dilluns

L'Anunciació a la Benaurada Verge Maria i l'Encarnació del Senyor
Jornada per la vida
Is 7,10-14/Salm 39/He 10,4-10/Lc 1,26-38

26 dimarts

—Sant Brauli
—Santa Màxima
Dn 3,25.33-34/Salm 24/Mt 18,21-35

27 dimecres

—Sant Alexandre
—Santa Lídia
—Sant Rupert
Dt 4,1.5-9/Salm 147/Mt 5,17-19

28 dijous

—Sant Doroteu
Jr 7,23-28/Salm 94/Lc 11,14-23

29 divendres

Dia d'abstinència
—Sant Eustaci
24 hores per al Senyor
Os 14,2-10/Salm 80/Mc 12,28b-34

30 dissabte

—Sant Joan Clímac
—Santa Gladis
Os 6,1-6/Salm 50/Lc 18,9-14

31 diumenge IV de Quaresma, "laetare" / Cicle C

—Sant Guiu
—Santa Balbina
Js 5,9a,10-12/Salm 33/2Co 5,17-21/Lc 15,1-3.11-32

Siguem apòstols de Jesucrist

Visita pastoral a l'axiprestat de Vic (II) - Joan Casas, prev.

17 de novembre, La Pietat de Vic

Missa anticipada del Diumenge XXIII de durant l'any. El senyor rector, Mn. Josep Maria Riba, acollí el senyor bisbe a la sagristia. Fou una missa estacional íntima i devotament participada per la comunitat del barri i alguns de Sant Bartomeu. Homilia exhortadora a ser apòstols de Jesucrist. Agraïments vespertins i pica-pica popular.

18 de novembre, Sant Vicenç de Malla

El senyor rector, Mn. Josep Molist, atengué el senyor bisbe abans de la missa, concorreguda pels fidels de costum. Homilia sobre l'evangeli del dia. Agraïments finals amb la consigna de ser missioners i salutacions

informals a tothom.

25 de novembre, Calldetenes

La solemnitat de Crist Rei marcà la celebració de la missa estacional. El senyor rector, Mn. Jordi Castellet, acollí el senyor bisbe, que hi tornà l'1 de desembre a confirmar un grup de joves.

30 de novembre, Gurb

El senyor rector, Mn. Jaume Casamitjana, rebé el senyor bisbe. Missa de festa major, ben concorreguda i ben cantada per la coral. En l'homilia, el Pastor exhorta a ser bons apòstols a exemple de sant Andreu. Agraïments i salutacions a tothom.

Visita als malalts

24 hores per al Senyor

Redacció

Un dels «plats forts» de la Quaresma des de fa uns quants anys és la iniciativa papal de les «24 hores per al Senyor», que se celebraran entre el divendres 29 i el dissabte 30 en diferents punt de la diòcesi.

A la catedral de Vic, les «24 hores per al Senyor» aniran de les 13h del divendres a les 13h de dissabte.

A la Seu de Manresa començaran el divendres a les 7 de la tarda amb la missa i les vespres i continuaran amb els torns d'Adoració Nocturna. El dissabte, a les 9 hi haurà laudes; a les 10, missa; a la 1, tèrcia; a les 4, rosari; i a les 7, missa de cloenda. De 10 a 1 hi haurà confessors. Es disposarà d'aparcament.

A l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra hi haurà les següents estacions: d'11 del matí a 3/4 de 7 del vespre, Caputxins; de 3/4 de 7 a 3/4 de 8, Jorba; de 3/4 de 8 a 3/4 de 9, Roser; de 3/4 de 9 a les 12, Carmelites; de les 12 de la nit a 2/4 de 9 del matí, Sagrada Família; i de 2/4 de 9 a les 12 del migdia, Santa Maria.

Jornada de Catequistes centrada en la celebració de la fe

Una vuitantena de catequistes van participar el diumenge dia 17 de març en la Jornada Diocesana de Catequesi 2019, que portava per lema «La celebració de la fe cristiana» i que fou celebrada a la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

La primera xerrada, a càrrec, de Mn. Enric Termes, versà sobre el «Directori per a misses amb infants».

Després de la celebració de l'eucaristia, presidida pel senyor bisbe, hi hagué un testimoni del seminarista Lluís Vidal, una explicació sobre els cinquanta anys de l'esglé-

sia parroquial de la Sagrada Família i una altra sobre els Scouts d'Europa.

Un dinar a l'Hostal Canaletes per a refer les forces significà l'equador d'una jornada diocesana que prosseguí amb una interessant xerrada sobre la «Celebració de la fe cristiana», a càrrec de Mn. Jaume González-Padrós, liturgista, que complagué molt els assistents.

La jornada acaba amb la pregària de vespres i amb noves informacions sobre les activitats de la Delegació de Catequesi.

Necrològica

Mn. Josep Sabaté Padrós

Havia nascut a Sendomí el dia 17 de desembre de 1938 i rebé l'orde del presbiterat el 23 de desembre de 1961. Fou vicari de les parròquies d'Aiguafreda (1962), Sallent (1964) i Manlleu (1966). L'1 d'octubre de 1967 era nomenat vicari de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada i capellà de la quasi-parròquia de Nostra Senyora de Montserrat, on ha exercit el seu ministeri durant cinquanta-un anys. Reformà l'església de Montserrat i promogué les festes de la Moreneta, amb una gran ofrena de roses. Fou professor de religió a les escoles Abat Oliba i Monalco, on deixà una profunda petjada. Les seves classes eren amenes, disteses i propiciava el debat entre els alumnes, que el coneixien de manera simpàtica com «el mósen». Morí a Igualada el dia 9 de març a vuitanta-un anys d'edat. Al cel sia.

Sant Josep Oriol, el «doctor pa i aigua»

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Josep Oriol i Bogunyà vingué al món el dia 22 de novembre de 1650 al carrer del Cuc —avui carrer de la Mare de Déu del Pilar— en el barceloní barri de Sant Pere. Fou batejat a Sant Pere de les Puel·les i, essent infant, féu d'escolà a la parròquia de Santa Maria del Mar. Un cop completats els estudis eclesiàstics, l'any 1674 es doctorà en teologia; dos anys després rebé l'ordenació sacerdotal i celebrà la primera missa la diada de Sant Pere de 1676 a l'església parroquial de Canet de Mar. A la ciutat de Barcelona visqué rellogat en un piset del carreró de la Flor —on fa cantonada amb el carrer Canuda—, amb una vida modèlica de pregària i de penitència que li valgué el sobrenom del «doctor pa i aigua».

Josep Oriol l'any 1686 viatjà a Roma i obtingué del papa Innocenci XI un benefici eclesiàstic a la parròquia de Santa Maria del Pi, veïna església on esmerçà tot el seu zel pastoral i on exercí un fecund apostolat a favor dels pobres i dels malalts, que admiraren i agrairen enormement les seves guaricions taumatúrgiques. A la gent de la Barcelona del Barroc, un dels dons de Josep Oriol que causà més admiració, a part de les guaricions, fou el d'esquivar la pluja, car, quan passava pels carrers de la Ciutat Comtal i plovia a bots i barrals, sorprenentment, el sant no es mullava!

Sant Josep Oriol fou un bon amic dels frares caputxins i de tant en tant pujava a visitar-los a Montjuïc, al convent de Santa Madrona, on el sant sacerdot aprofitava l'escaïença de la seva sortida per a collir herbes oloroses i remeieres.

► Exercí un fecund apostolat des de Santa Maria del Mar

Esgotat pels forts dejunis que practicava, Josep Oriol morí afectat de pleuresia a Barcelona el dia 23 de març de 1702 i fou sebollit a Santa Maria del Pi. El papa Pius VII el beatificà a Roma l'any 1806 i, un segle després, en 1909, fou canonitzat per Pius X. La memòria litúrgica s'escau el 23 de març, aniversari del seu traspàs. A la ciutat vella de Barcelona encara avui hi ha nombrosos indrets que ens recorden el pas del sant sacerdot Josep Oriol.

A finals de març, amb la primavera tot just encetada, comencen d'arribar els primers ocells, que són els anunciadors del bon temps, i un dels ocells que primer arriba és el roquerol, que, justament, és l'emissari de les orenetes: «Roquerols per les roquetes, al cap de vuit dies orenetes», mentre que l'oriol sol arribar molt més tard, les darreres setmanes d'estiu, quan les figues ja són madures, car, segons la tradició popular, «el cant de l'oriol equival a: són madures, són madures!», puix que, quan arriba aquest ocell a les nostres comarques, les figues ja han madurat. La pagesia de casa nostra considera l'oriol com l'ocell més bonic del país.

Creix un 24% el nombre de seminaristes ordenats sacerdots

Redacció

Com cada any, en el marc de la celebració del Dia del Seminari, la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats fa públiques les dades de seminaristes majors i menors, en aquesta ocasió els corresponents al curs 2018-2019.

135 seminaristes van ser ordenats sacerdots en el 2018, 26 més que en el 2017 (109), la qual cosa suposa un increment del 24%. Madrid és la diòcesi amb major nombre d'ordenacions, 14. La segueixen València (10); Toledo (8); Sevilla i Alcalá de Henares (7); i Cartagena i Saragossa (6).

En els seminaris majors hi ha actualment 1.203 aspirants al sacerdoci, 60 menys que en el curs anterior (1.263). En el curs 2018-2019 han ingressat al seminari 236 nous candidats. El nombre d'abandonaments ha disminuït de 152 (2017-2018) a 123 (2018-2019), la qual cosa suposa prop del 20% menys.

Madrid està al capdavant en nombre de seminaristes, amb 172 aspirants al sacerdoci. La segueixen Toledo (67); València i Sevilla (63); Cartagena (60); Còrdova (58); Alcalá de Henares (45); Barcelona (35); i Granada (31).

El nombre total de seminaristes menors en el curs 2018-2019 és de 918 (1.061 el curs passat). 29 seminaristes menors han passat aquest curs del seminari menor al major.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (8)

Punt de reflexió:

Els pares han d'inculcar als fills que no es fa la comunió per rebre regals, sinó per rebre el regal de la comunió: Jesús. *Els sagraments ens acompanyen en el nostre caminar de cada dia seguint Jesús fins a la Vida Eterna.* «**Ho vols viure així?**» Aquesta és la pregunta que s'hauria de fer a qui demana de rebre un sagrament.

Glossa

Consciència de creients

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Quaresma és un temps per a viure l'essencial. Prenguem la imatge del camí que recorre un pelegrí amb la motxilla a l'espatlla, la qual, al llarg dels dies, hi ha el perill d'anar carregant-la —un dia una cosa, l'altre dia una altra—. Si no es refés la motxilla i s'anés traient el que no és essencial per al camí, al final el seu pes faria molt difícil de caminar i, àdhuc, d'arribar a la meta. També la Quaresma és una invitació a quedar-nos amb el que és essencial, deixant enrere totes aquelles coses —actituds, hàbits, vicis, pecats— que ens impedeixen de recórrer el camí de la nostra vida vers la meta: la plena manifestació de fills de Déu.

Hi ha un element essencial per al nostre camí: la consciència de creients. De fet, som immersos en el secularisme. En el nostre entorn hi ha molt poques referències a Déu. Molts dels cristians viuen com si Déu no existís. Molts no creuen en l'existència de Déu. A més, som en una cultura del silenci de Déu. El nom de Déu apareix molt poc en la vida pública; no solament en la realitat política, en la qual Déu és el gran absent, sinó també en la vida quotidiana de les famílies i de les relacions humanes. D'ací neix la necessitat de refermar la nostra consciència de creients en Déu.

Per a poder viure la nostra condició de creients necessitem la pregària. Un autor cristià afirma: «La pregària és filla de la fe, però, en aquest cas, no és pas la mare la que manté la filla, sinó la filla a la mare.» L'oració és una necessitat per a l'ànima del creient; una respiració indispensable per al seu cor; un goig indispensable per a gaudir del trobament amb el qui és la raó de la nostra vida. Perdre la pregària és anunci de fe feble, amb perill de morir. Per això la pregària ha de ser primordial en el nostre dia a dia. Com canvia la vida del qui dedica un temps significatiu per a pregar normalment! Us convido

a fer-ne l'experiència als qui no teniu aquest bon costum. I als qui el teniu, us recomano que intensifiquem la pregària. Deixar algunes coses supèrflues i dedicar temps a la lectura orant de la Paraula i a parlar amb Déu, com qui parla amb un amic, contant-li les coses i preguntant-li quina és la seva voluntat, és el millor que podem fer. La nostra consciència de creients es refermarà i en el nostre entorn floriran obres de veritat i d'amor. Us proposo una cosa ben concreta: pronunciar el nom de Déu sense cap por. Per exemple, afegir aquella expressió tan nostrada: «si Déu vol», quan restem per retrobar-nos.

